

ЕСЕНЬ

Коситѣ ти сж много свежи,
надѣ тѣхъ е плакала нощѣта.
Отъ всѣкоя сълза поглежда
незнаенъ образъ на скръбѣта.

Изчезнало е всичко земно.
Шири се ярка свѣтлина,
а ти самата си поема,
изпѣта въ пълна тишина.

Далечна ми е всѣка пѣсень,
достигнала до моя слухъ.
О, азъ съмъ пленникъ твой магесанъ,
укрий ме въ свойтѣ пазви тукъ.

На бисеръ-злато превърни ме,
на искра-пламъкъ ме стори,
самъ да забравя свойто име,
потъналъ въвъ бездъненъ виръ.